

[Finansministeren.]

stisk folkeparti som sædvanlig ikke har kunnet give tilslutning til forsvarets bevillinger.

Hr. Morten Lange sagde jo selv, at selv hans eget partis ordfører efterhånden var lidt træt af at drøfte det spørgsmål, og jeg skal derfor ikke yderligere fremkalde nogen træthed hos SF, blot sige, at vi kender standpunkterne, kender holdningen, at et flertal, et stort flertal, i dette ting altså ønsker at opretholde et forsvar, udvikle et forsvar, og så skal det selvfølgelig også betales. De skillelinjer, der er imellem SF, venstresocialister og kommunister på den ene side og de fire partier, der støtter forsvaret, på den anden side, er så velkendt, at der ingen grund er til nærmere at omtale dem.

Men jeg kan altså i øvrigt takke hele finansudvalget for tilslutningen til tillægsbevillingslovsforslaget. Hr. Lysholt Hansen gjorde nogle bemærkninger vedrørende den ændring, der er sket i overskuddet på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet fra finanslovens tal på 1,8 milliarder kr. til det afsluttende tal her i tillægsbevillingslovsforslaget på ca. 3 milliarder kr. Jeg har i den, synes jeg, ret grundige fremsættelsestale til tillægsbevillingslovsforslaget nærmere redegjort for de bevægelser, der har ført til denne forøgelse af overskuddet, og skal derfor i dag blot sige, at den forhøjelse, jeg her har omtalt, dels skyldes, at der er sket uforudsete stigninger i indkomst og forbrug, der har indbragt et, man kan sige, automatisk merprovenu af kildeskat og af afgifter, dels at der efter finanslovsforslagets fremsættelse er gennemført en yderligere forhøjelse af merværdiafgiften, der selvfølgelig så medfører en ændring — det var en forhøjelse, hvis provenu blev ca. 1.000 mill. kr. — og det forklarer jo den væsentlige del af den nævnte forskel.

Samtidig har der været tale om merudgifter angående de lovbundne udgifter, især refusioner til kommunerne, og jeg synes, man i den forbindelse må bemærke, at kommunernes udgifter til drifts- og investeringsformål er steget meget stærkere, end det var forventet, og dermed har bidraget væsentligt til den økonomiske situation, vi havde i foråret og sommeren 1970, der førte til, at man anså det for nødvendigt med en yderligere stramning. Der var jo også udsigt

til to nye pristalsportioner, og man gennemførte derfor dengang den forhøjelse, jeg har nævnt, vedrørende merværdiafgiften.

Når hr. Lysholt Hansen videre spørger, om denne stramme finanspolitik kan hjælpe på betalingsbalanceunderskuddet, vil jeg gerne sige, at det økonomiske sekretariat fortsat er af den opfattelse, at underskuddet for 1971 vil blive noget lavere end i 1970. Hr. Lysholt Hansen henviste til nogle bevægelser fra første del af 1971, som kunne begrundes, at man skulle have en noget mere pessimistisk stilling med hensyn til nedbringelse af betalingsbalanceunderskuddet. Jeg synes blot, jeg vil gøre opmærksom på, at første kvartal af 1971 har været præget af visse forhold, der allerede har ændret sig, bl. a. en dyr import og for landbrugseksportens vedkommende lavere priser i denne periode; nogle af disse forhold har som sagt allerede ændret sig.

Når hr. Lysholt Hansen så stiller det spørgsmål i forbindelse med det optrykte bilag, om det nu i det hele taget hjælper med de skatteforhøjelser og afgiftsforhøjelser, der er gennemført, vil jeg gerne sige, at de skatter, der er indkrævet i den nævnte periode, jo har haft to formål: det ene formål — hele provenuet af skatter og afgifter bortset fra de 3 milliarder kr., jeg har nævnt for dette finansårs vedkommende — er at dække statens udgifter.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed, sådan som hr. Sigsgaard forudsagde, komme ind på en bedømmelse af socialdemokratiets politik med hensyn til de udgifter, der er krævet af socialdemokratiet. Jeg synes, der kommer andre lejligheder, hvor den drøftelse rigtigere kan føres, bl. a. i forbindelse med fastlæggelsen af udskrivningsprocenten for næste år, men måske også en tidligere lejlighed.

Men generelt kan man da vist sige, at der er ingen af de udgifter, der er afholdt, og hvortil jo altså langt størstedelen af skatterne og afgifterne er anvendt, som socialdemokratiet har protesteret imod. Jeg erindrer i hvert fald ikke beløb af en sådan størrelsesorden, at det kunne have nogen betydning i dette økonomiske billede. Det er jo heller ikke alle sammen udgiftsvirkninger af love, der er vedtaget inden for de sidste par år, det er også, hvad hr. Lysholt Hansen meget vel ved, virkninger af en lovgivning